

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 82/2026-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Podielnicke družstvo DUNAJ**, Vývojová 852, Bratislava-Rusovce, IČO 00 190 667, zastúpeného Advokátska kancelária HORVÁTH, s. r. o., Slnecná 592/2, Galanta, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Svk/11/2023 z 24. apríla 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 5. septembra 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje zrušiť napadnutý rozsudok, vec vrátiť na ďalšie konanie a priznať náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Opatrením z 9. júla 2015 Okresný úrad Bratislava (ďalej len „žalovaný“) zaevidoval zmluvu z 18. júla 2014 na užívanie poľovného revíru Rusovce-Čunovo, ktorá bola uzatvorená medzi vlastníkmi poľovných pozemkov, zastúpených zástupcami Vodohospodárska výstavba, š. p., a Slovenský vodohospodársky podnik, š. p., na strane jednej a Poľovníckou spoločnosťou AMICUS na strane druhej. Sťažovateľ ako vlastník ďalších poľovných pozemkov tvoriacich súčasť uvedeného poľovného revíru podal proti opatreniu žalovaného správnu žalobu, v ktorej namietal, že žalovaný zmluvu zaevidoval v rozpore s § 16 ods. 1 zákona č. 274/2009 Z. z. o poľovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o poľovníctve“), pretože nebola podpísaná vlastníckmi vlastníckmi najmenej nadpolovičnú väčšinu poľovných pozemkov z výmery poľovného revíru, zhromaždenie vlastníkov, na ktorom bolo rozhodnuté o postúpení užívania poľovného revíru, nebolo zvolané v súlade s § 5 ods. 3 zákona o poľovníctve, teda zástupcami najmenej jednej tretiny vlastníkov poľovných pozemkov počítanej z výmery poľovných pozemkov začlenených do poľovného revíru, a taktiež nebolo uznášaniaschopné podľa § 5 ods. 4 zákona o poľovníctve a nerozhodlo nadpolovičnou väčšinou počítanou z výmery poľovných pozemkov začlenených do revíru. Nesplnenie týchto podmienok sťažovateľ odvíjal od tvrdenia, že reálna výmera poľovných pozemkov v poľovnom revíri je vyššia, ako je deklarovaná v rozhodnutí o uznaní poľovného revíru z roku 1995, z ktorého žalovaný pri vydaní napadnutého opatrenia vychádzal.

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „správny súd“) rozsudkom č. k. 5S/132/2018-276 z 20. septembra 2022 správnu žalobu zamietol. Konštatoval, že podľa právnej úpravy účinnej v roku 1995 mohol byť poľovný pozemok zahrnutý do poľovného revíru, len ak spĺňal aj kritérium súvislosti a kritérium minimálnej výmery. Preto nie každý poľovný pozemok patril do poľovného revíru. Aktuálne účinná legálna definícia poľovného pozemku neznamena, že každá zmena nepoľovnej plochy na poľovnú plochu má automaticky za následok zmenu výmery poľovného revíru, v ktorom sa dotknutá plocha nachádza. Zmena charakteru pozemku z nepoľovného na poľovný má dopad na výmeru poľovného revíru, len ak orgán verejnej správy vyhlási takýto pozemok za poľovný a súčasne z vlastného podnetu rozhodne o jeho pričlenení k uznanému poľovnému revíru. Sťažovateľom na podporu jeho žaloby predložené podklady (znalecké posudky a analýza vlastníckych vzťahov) správny súd vyhodnotil ako nepreskúmateľné.

4. Kasačnú sťažnosť sťažovateľa najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom zamietol. Záver správneho súdu, podľa ktorého je pre danú vec relevantná výmera poľovných pozemkov uvedená v rozhodnutí o uznaní poľovného revíru a/alebo v rozhodnutí, ktorým bolo toto rozhodnutie zmenené, vyhodnotil ako logický, zrozumiteľný a majúci základ v systematickom výklade zákona o poľovníctve. Kvórum potrebné na zvolanie zhromaždenia vlastníkov poľovných pozemkov a jeho uznášaniaschopnosť v období užívania už uznaného revíru nemožno zisťovať z výmery pozemkov navrhovaných na začlenenie do poľovného revíru podľa § 5 ods. 3 a 4 zákona o poľovníctve upravujúceho proces uznávania poľovného revíru.

III.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti kritizuje kvalitu odôvodnenia rozsudku najvyššieho správneho súdu, ktorý sa nevysporiadal s podstatnými skutkovými tvrdeniami a právnou argumentáciou obsiahnutými v kasačnej sťažnosti. Dôvody, na ktorých najvyšší správny súd svoj rozsudok založil, sa nevenujú argumentácii sťažovateľa prednesenej v kasačnej sťažnosti. Najvyšším správnym súdom zhrnutá argumentácia vôbec nemôže byť vnímaná ako dostatočne presvedčivá ani ako postačujúca na to, aby bolo možné hovoriť o jej súlade s ustanoveniami Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) upravujúcimi požiadavky na obsah odôvodnenia súdneho rozhodnutia, s vnútroštátnou, európskou či medzinárodnou legislatívou a judikatúrou.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je iba jediná ústavne relevantná námietka sťažovateľa, a to výhrady proti odôvodneniu napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu.

7. Ústavný súd posudzuje kvalitu odôvodnení rozsudku správneho súdu a nasledujúceho rozsudku najvyššieho správneho súdu ako súdu kasačného v ich nadväznosti, ba nerozlučnej jednote. Platí to napriek tomu, že rozsudok správneho súdu je výsledkom jednoinštančného konania, a teda doručením sa stáva právoplatným. Popísaná procesná koncepcia totiž nič nemení na tom, že legálne aprobovaným dôvodom kasačnej sťažnosti je podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP nesprávny procesný postup správneho súdu znemožňujúci účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v miere porušujúcej právo na spravodlivý proces, ako aj nesprávne právne posúdenie veci správnym súdom podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP. Odpovede na otázky nastolené správnou žalobou preto účastník konania nedostáva len v odôvodnení meritórneho rozhodnutia správneho súdu, ale za podmienky náležitej protiargumentácie v kasačnej sťažnosti aj v rozhodnutí najvyššieho správneho súdu vo veci samej.

8. Podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) právo účastníka konania na odôvodnenie súdneho rozhodnutia nie je absolútne, to znamená, že súdny orgán nie je povinný dať podrobnú odpoveď na každý argument strany (rozsudok Van Hurk v. Holandsko z 19. 4. 1994, č. 16034/90, bod 61, podobne rozsudok Garcia Ruiz v. Španielsko z 21. 1. 1999, č. 30544/96, bod 26, rozsudok Perez v. Francúzsko z 12. 2. 1994, č. 47287/99, bod 81). Rozsah povinnosti odôvodniť rozhodnutie sa môže líšiť podľa povahy rozhodnutia a je možné ju posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Špecifická odpoveď sa v zmysle judikatúry ESLP vyžaduje práve v prípade, ak účastník konania predniesol argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci (rozsudok Ruiz Torija v. Španielsko z 9. 12. 1994, č. 18390/91, bod 30; rozsudok Hiro Balani v. Španielsko z 9. 12. 1994, č. 18064/91, bod 28, rozsudok Georgiadis v. Grécko z 29. 5. 1997, č. 21522/93, bod 43).

9. Priemet rekapitulovanej judikatúry na rozhodnutia najvyššieho správneho súdu ako súdu kasačného musí vychádzať z ich povahy, ako aj z okolností konkrétneho prípadu. Obe tieto určujúce línie spája zákonom predpísaná viazanosť najvyššieho správneho súdu rozsahom, bodmi (dôvodmi) kasačnej sťažnosti, ako aj kasačným návrhom (§ 453 SSP). Všetky uvedené úrovne viazanosti charakterizujú povahu rozhodnutia najvyššieho správneho súdu, ktoré je rozhodnutím o mimoriadnom opravnom prostriedku. Okolnosti konkrétneho prípadu potom zohľadňujú ďalšie individualizované determinanty (napr. dôvody správnej žaloby, ktorými bol viazaný správny súd, a ich konkrétna podoba, prípadne špecifické druhy konaní v správnom súdnictve, v ktorých sa neuplatňuje viazanosť správneho súdu dôvodmi správnej žaloby).

10. Základné právo na súdnu ochranu i právo na spravodlivé súdne konanie si teda v sťažovateľovom prípade vyžadovali odpovede na otázky (body) nastolené v jeho kasačnej sťažnosti, aj to však s výhradou ich relevancie pre prieskum napadnutého rozsudku správneho súdu. V ústavnej sťažnosti [ktorej rozsahom je ústavný súd podľa § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) taktiež viazaný] je pre ústavný súd dôležité identifikovať, na ktoré otázky podľa názoru sťažovateľa najvyšší správny súd neposkytol

náležitú odpoveď. Sťažovateľ kritizuje, že najvyšší správny súd sa s časťou jeho námietok nezaoberal, a pritom odkazuje na časť ústavnej sťažnosti, v ktorej namieta, že najvyšší správny súd:

(i) nekriticky obhájal a označil za správne všetky argumenty správneho súdu vzťahujúce sa na otázku výmery poľovného revíru, a to i napriek tomu, že výklad správneho súdu sa priechi elementárnej logike i zmyslu a účelu zákona;

(ii) nesprávne ustálil, že zákonodarca upravil postup, ako sa pri faktickej zmene pozemku z nepoľovného na poľovný môže meniť uznaná výmera poľovného revíru;

(iii) vyhodnotil stanovisko rezortného ministerstva k otázke výmery poľovného revíru ako nedostatočne odôvodnené, bez opory v zákone, nesprávne vykladajúce zásadu materiálnej pravdy a nedávajúce odpoveď na to, ako sa má reálna výmera poľovného revíru zisťovať;

(iv) deformuje závery vyplývajúce zo sťažovateľom odkázaného rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4Sžr/73/2016 a tvrdí, že z neho nevyplýva nutnosť považovať za smerodajnú aktuálnu celkovú výmeru poľovného revíru;

(v) vo svojom rozsudku venuje značnú pozornosť chybe obsiahnutej v rozsudku správneho súdu spočívajúcej v opakovanom nesprávnom označení ustanovenia zákona o poľovníctve, hoci sám sťažovateľ v kasačnej sťažnosti uviedol, že ide o pravdepodobnú chybu, a z kontextu mu bolo zrejmé, o ktoré ustanovenie zákona o poľovníctve správny súd svoju argumentáciu opiera;

(vi) dospel k nesprávnym právnym záverom, keď sa zaoberal námietkou sťažovateľa, podľa ktorej správny súd v rozpore s § 80 ods. 5 zákona o poľovníctve použil na prejednávanú vec predchádzajúcu právnu úpravu,

(vii) odôvodnil rozhodnutie o náhrade trov strohým odkazom na § 167 ods. 1 SSP v spojení s § 467 SSP.

11. Podstatou prvej námietky (i) je zjavne právne posúdenie kasačnej sťažnosti najvyšším správnym súdom, nie kvalita odôvodnenia napadnutého rozsudku. To isté platí aj vo vzťahu k druhej námietke (ii), evidentne zakladajúcej sa na kritike záveru najvyššieho správneho súdu o tom, ako možno právne relevantným spôsobom zmeniť výmeru poľovného revíru. Ak sťažovateľ odkazuje na vyhodnotenie stanoviska rezortného ministerstva k otázke výmery poľovného revíru najvyšším správnym súdom (iii), opätovne je evidentné, že odpoveď najvyšší správny súd poskytol. Ústavný súd k tomu dodáva, že stanovisko ministerstva nemá povahu všeobecne záväzného právneho predpisu, preto pre súdny prieskum opatrenia orgánu verejnej správy, ktorého relevantným kritériom je zákonnosť, má také stanovisko iba podporný, nie rozhodujúci význam (na to, napokon, správne poukázal aj krajský súd v bode 117 svojho rozsudku z 20. septembra 2022).

12. Aj štvrtá námietka o údajnej deformácii záverov súvisiaceho rozhodnutia najvyššieho súdu (iv) očividne vychádza z poznania názoru najvyššieho správneho súdu sťažovateľom; inak by neprichádzal do úvahy sťažovateľov hodnotiaci postoj, podľa ktorého najvyšší správny súd závery uvedeného rozhodnutia najvyššieho súdu deformoval.

13. Piata námietka (v) je z hľadiska ústavnej udržateľnosti napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu irelevantná, keďže nenastoluje rozdielnosť názorov (či už skutkových, alebo právnych) medzi sťažovateľom a najvyšším správnym súdom. Sťažovateľ tu v podstate kritizuje iba skutočnosť, že najvyšší správny súd sa chybným označením ustanovenia zákona o poľovníctve

zaoberal nadbytočne. Aj keby tomu tak bolo, nejde o ústavne významnú vadu odôvodnenia, pretože sťažovateľa ako účastníka správneho súdneho konania nijako neobmedzuje v práve poznať dôvody, ktoré najvyšší správny súd viedli k zamietnutiu kasačnej sťažnosti.

14. Pokiaľ ide o šiestu námietku, sťažovateľ nekonkretizuje, v čom má spočívať nesprávnosť právneho záveru najvyššieho správneho súdu, ktorý sa zaoberal sťažovateľovou námietkou o nesprávnom použití predchádzajúcej právnej úpravy na predmetnú vec (vi). Navyše, ani v tomto prípade zjavne nejde o kritiku odôvodnenia rozsudku najvyššieho správneho súdu, ale skôr o výhrady voči jeho právnym záverom. Najvyšší správny súd v bode 53 svojho rozsudku vysvetlil, že odkaz krajského súdu na predchádzajúcu právnu úpravu poľovníctva sa viazal výlučne na vyhodnotenie obsahu rozhodnutia o uznaní sporného poľovného revíru, ktoré pochádza z roku 1995. Uvedené okolnosti nevzbudzujú žiadne pochybnosti o logike, a tým ani o zrozumiteľnosti uvažovania najvyššieho správneho súdu. Následne najvyšší správny súd sťažovateľovi vysvetlil, že na účel prieskumu zákonnosti správnou žalobou napadnutého opatrenia krajský súd použil aktuálnu právnu úpravu poľovníctva. Ústavný súd preskúmal aj dôvody rozsudku krajského súdu z 20. septembra 2022 (dostupný na oficiálnom webovom sídle Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky) a zistil, že hodnotenie najvyššieho správneho súdu zodpovedá skutočnosti. Preto ústavnému súdu z argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti nie je jasné, v čom sú závery najvyššieho správneho súdu v bode 53 jeho rozsudku nesprávne.

15. Ústavný súd sumarizuje, že ústavná sťažnosť sťažovateľa je koncipovaná vnútorne rozporným spôsobom. Všeobecné judikatórne a právno-dogmatické východiská argumentácie sťažovateľa zrozumiteľne predznamenávajú jeho nespokojnosť s kvalitou odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu. Povaha konkrétnych parciálnych výhrad (v bode 10 tohto uznesenia rekapitulované námietky) však v prospech uvedených všeobecných východísk vôbec nesvedčí. Naopak, implicitne ich popiera, lebo ich formuláciou sťažovateľ dokazuje, že meritórne odpovede najvyššieho správneho súdu na kritiku nastolenú v kasačnej sťažnosti sú mu známe. Nemožno preto uvažovať o nedostatočnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku v miere, ktorá by mala za následok jeho nezrozumiteľnosť a sťažovateľovu objektívnu neschopnosť porozumieť podstate dôvodov, ktoré najvyšší správny súd k decíznemu záveru viedli.

16. Naostatok ústavný súd k siedmej námietke sťažovateľa o nedostatočnosti odôvodnenia výroku napadnutého rozsudku o náhrade trov konania (vii) pripomína, že ide o výrok majúci povahu uznesenia, na odôvodnenie ktorého SSP v § 149 ods. 2 kladie miernejšie požiadavky, než je tomu v prípade rozsudku. Najvyšší správny súd navyše výrok o náhrade trov konania nezaložil len na strohom odkaze na relevantné ustanovenia SSP, ale aj vysvetlením, že neúspech sťažovateľa s jeho kasačnou sťažnosťou sa nijako nespájal s výnimočnými okolnosťami, ktoré by predstavovali zákonný základ pre priznanie náhrady trov konania žalovanému orgánu štátnej správy, a že ďalšiemu účastníkovi konania žiadne trovy v súvislosti s plnením povinností uložených správnym súdom nevznikli, preto neprichádza do úvahy ich priznanie podľa § 169 SSP. Sťažovateľ opätovne nijako nekonkretizuje, aká odpoveď či vysvetlenie mu v časti odôvodnenia napadnutého rozsudku pojednávajúceho o náhrade trov konania chýba. Neidentifikuje, v čom je predmetné odôvodnenie nezrozumiteľné či zmätočné. Siedma námietka preto zostala iba povrchnou a veľmi zjednodušenou kritikou, ktorá nie je spôsobilá signalizovať ľudskoprávnu neudržateľnosť danej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku.

17. Sťažovateľom uplatnené námietky sú nedôvodné a nesignalizujú súvislosť s možným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol vysloviť ich porušenie. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

18. S prihliadnutím na odmietnutie ústavnej sťažnosti rozhodovanie o návrhu sťažovateľa na zrušenie napadnutého rozhodnutia, vrátenie veci na ďalšie konanie a na náhradu trov konania stratilo opodstatnenie, preto sa ním ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. februára 2026

Robert Šorl
predseda senátu